

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในเขตเทศบาลนครภูเก็ต

ภัณฑิรา เยวราช* และ พรรณวดี ขำจริง

สาขาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 83000

*pantira.581@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยเพื่อศึกษาศึกษาความรู้ความเข้าใจของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ตต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยกลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูลเป็นกลุ่มคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ตจำนวน 936 คน ดังนั้นขนาดกลุ่มตัวอย่างและการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจึงใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 362 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ แบบสอบถามที่มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.99 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า 1) มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิและการคุ้มครองคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พบว่าคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ตได้รับการขึ้นทะเบียนและมีบัตรประจำตัวคนพิการทุกคน ได้รับสิทธิในการรักษาพยาบาลผ่านหน่วยงานต่าง ๆ อย่างทั่วถึง มีการจัดตั้งชมรม การอบรมผู้ดูแลคนพิการเพื่อให้สามารถดูแลเอาใจใส่คนพิการได้เป็นอย่างดี โดยหน่วยงานของรัฐให้ความช่วยเหลือทั้งในด้านชีวิตความเป็นอยู่ ค่าใช้จ่ายหรือเบี้ยคนพิการ ที่อยู่อาศัย การศึกษา การทำกิจกรรมในสังคม ทางด้านการแพทย์ และด้านอาชีพ เป็นการตอบสนองความต้องการและแก้ปัญหาคนพิการในสังคมได้เป็นอย่างดีและส่งผลกระทบต่อคนพิการสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต คนพิการมีความรู้ความเข้าใจระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 0.73 และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ในส่วนของข้อคำถามที่คนพิการรับรู้และเข้าใจเป็นอย่างมาก คือ เรื่องเบี้ยคนพิการ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.96

คำสำคัญ: คนพิการ พระราชบัญญัติ ความรู้ความเข้าใจ

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีบทบัญญัติที่รับรอง สิทธิของคนพิการและกำหนดให้ต้องมีนโยบายแห่งรัฐที่เกี่ยวกับผู้พิการไว้ในหลายมาตรา เช่น มาตรา 30 ที่กำหนดให้บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่าง ในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของ บุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็น ทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ มาตรา 54 ที่กำหนดให้บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ และบุคคลวิกลจริตย่อมได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ รัฐบาลได้แถลงนโยบาย มุ่งเน้นแก้ไขปัญหาความยากจน ขจัดการกระทำความรุนแรง และการเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการ ให้การคุ้มครองและส่งเสริมการจัดสวัสดิการทางสังคมที่เหมาะสมแก่ผู้พิการหรือทุพพลภาพให้มี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นพึ่งตนเองได้และมุ่งเน้นจัดระบบงานให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัว รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ ตลอดจน ส่งเสริมพัฒนาระบบบริหารผลงานและ สมรรถนะของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการส่งมอบบริการสาธารณะ ทำให้สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการแห่งชาติ มีความจำเป็นต้องทบทวนภารกิจของสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการแห่งชาติ เพื่อให้สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและคำแถลงนโยบายของรัฐบาล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งที่จะเพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ตต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยกลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงใช้คนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ตจำนวน 724 คน โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 3 คน

มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเก็บแบบสอบถามที่มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.99 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของคนพิการ มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นแบบสอบถามข้อมูลเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลและอภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่ว่าเพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ตต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ผลการวิจัยพบว่า คนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ตได้รับการขึ้นทะเบียนและมีบัตรประจำตัวคนพิการทุกคน ได้รับสิทธิในการรักษาพยาบาลผ่านหน่วยงานต่างๆอย่างทั่วถึง มีการจัดตั้งชมรม การอบรมผู้ดูแลคนพิการเพื่อให้สามารถดูแลเอาใจใส่คนพิการได้เป็นอย่างดี โดยหน่วยงานของรัฐให้ความช่วยเหลือทั้งในด้านชีวิตความเป็นอยู่ ค่าใช้จ่ายหรือเบี้ยคนพิการ ที่อยู่อาศัย การศึกษา การทำกิจกรรมในสังคม ทางด้านการแพทย์ และด้านอาชีพ เป็นการตอบสนองความต้องการและแก้ปัญหาคนพิการในสังคมได้เป็นอย่างดี และส่งผลให้คนพิการสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต คนพิการมีความรู้ความเข้าใจระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 0.73 และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ในส่วนของข้อคำถามที่คนพิการรับรู้และเข้าใจเป็นอย่างมาก คือ เรื่องเบี้ยคนพิการ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.96

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของชัชชาติ ชูพันธ์ งานวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานจัดระบบแรงงานต่างด้าวภาคอุตสาหกรรมในเขตพื้นที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ผลการศึกษาพบว่า การรับแจ้งความต้องการจ้างคนต่างด้าว (โควตา) 1) กำหนดให้นายจ้างชำระค่าธรรมเนียมการจ้างคนต่างด้าว (Levy) โดยการกำหนดอยู่ในอัตรา 100-200 บาท ต่อคนต่อปีในทุกกิจการภาคอุตสาหกรรม 2) จัดหางานจังหวัดตากหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาอนุญาตการจ้างแรงงานต่างด้าวได้ทันที พร้อมแจ้งเหตุผลประกอบการอนุญาต โดยพิจารณาตามหลักเกณฑ์การส่งเสริมเศรษฐกิจชายแดนและความมั่นคง 1) ลดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตทำงานจากเดิม 1,800 บาท/คน/ปี ลดเหลือ 900 บาท/คน/ปี 2) กำหนดแนวทางปฏิบัติให้มีการทำสัญญาว่าจ้างระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างทุกครั้งที่ยื่นคำขอเพื่อแสดงระยะเวลาการจ้างระอัตรค่าจ้างโดยระบุในสัญญา 3) เอกสารนายจ้างประกอบการยื่นคำขอให้ใช้สำเนาการแจ้งผลการอนุญาต (โควตา) ฉบับเดียวเนื่องจากเอกสารทุกอย่างนายจ้างได้ยื่นเมื่อขออนุญาตการจ้างแรงงานต่างด้าวครบถ้วนแล้ว 4) ให้สำนักงานจัดหางานจังหวัดตาก เป็นผู้ผลิตใบอนุญาตทำงาน แทนกรมการปกครองเพื่อลดขั้นตอนการถ่ายโอนข้อมูลและแก้ไขรายละเอียดในข้อมูลได้ทันที 5) พัฒนาระบบเทคโนโลยี สามารถผลิตใบอนุญาตทำงานให้แก่คนต่างด้าวที่ยื่นคำขอและชำระเงินค่าธรรมเนียมครบถ้วนแล้วให้เกิดความรวดเร็ว 6) ปรับปรุงรายละเอียดคำขอรับใบอนุญาตส่วนใดที่จะปรากฏในฐานข้อมูลของกรมการปกครองแล้วให้ตัดออกเนื่องจากรายการที่ซ้ำซ้อน

สอดคล้องกับงานวิจัยของยศพล เหลืองโสมนภา งานวิจัยเรื่อง คุณภาพชีวิต ปัญหา และความต้องการของผู้พิการในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้าง จังหวัดจันทบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจุบันมีผู้พิการในประเทศไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากสาเหตุต่างๆ ผลของความพิการส่งผล กระทบและเกิดปัญหาทั้งต่อประเทศชาติ และ ต่อผู้พิการเองตั้งแต่ระดับปานกลางถึงรุนแรง 1 ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาประเทศไทยให้ความสำคัญ ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการ ด้วยการ จัดทำแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการแห่งชาติมา แล้วถึง 3 ฉบับ โดยฉบับปัจจุบันเป็นฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2550 - 2554) ซึ่งเป็นแผนยุทธศาสตร์ที่ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นกรอบและแนวทางในการดำเนิน งานพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการในช่วงแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550 -

2554 โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือ ผู้พิการ ได้รับการคุ้มครองสิทธิ มีคุณภาพชีวิตที่ดี เต็ม ตามศักยภาพ มีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่ และ เสมอภาค ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปราศจาก อุปสรรค อันเป็นแนวทางที่เคารพในคุณค่า สิทธิความเสมอภาคและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ 2 จากแผนพัฒนาฯ ดังกล่าว จึงเป็นหน้าที่ความ รับผิดชอบอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ของหน่วยงานหรือ องค์กรภาครัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการวางแผน พัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการได้อย่างเหมาะสม

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ที่ว่าเพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ต

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการที่มีปัญหาและความต้องการในด้านต่าง ๆ ได้รับการดูแลจากหน่วยงานต่าง ๆ อย่างทั่วถึงและครอบคลุมทุก ๆ ด้านของชีวิต ส่งผลให้คนพิการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีและสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติเหมือนบุคคลธรรมดา

สอดคล้องกับงานวิจัยณฤทัย เกตุหอม งานวิจัยเรื่อง ความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการในเขตอำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี ที่ผลการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ถือเป็นกฎหมายที่มุ่งส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ที่เน้นถึงเรื่องสิทธิ และโอกาสของคนพิการ ตลอดจนการพัฒนาความสามารถในการดำรงชีวิต ซึ่งสามารถใช้เป็นเครื่องมือหรือกลไกสำคัญที่จะทำให้คนพิการสามารถเข้าถึงบริการและสิทธิได้อย่างเป็นรูปธรรม และมีผลทำให้การดำเนินงานด้านคนพิการในปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีต ซึ่งการดำเนินงานส่วนใหญ่เป็นการให้ความช่วยเหลือคนพิการแบบการกุศลเปลี่ยนเป็นการให้ความช่วยเหลือโดยคำนึงถึงสิทธิในฐานะที่เป็นพลเมืองที่สมควรได้รับการพัฒนา และจากสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ทำให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิประโยชน์ และการคุ้มครอง พิทักษ์สิทธิ ซึ่งเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ให้แก่คนพิการด้วย รวมถึงเป็นการส่งเสริมให้คนพิการเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคมอย่างมีศักดิ์ศรีอย่างสมบูรณ์ที่สุดด้วย

สอดคล้องกับงานวิจัยของศศินันท์ วาสิน งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดนนทบุรีผลวิจัยพบว่า ภาวดีเครือข่ายคนพิการมีอิทธิพลทางบวกกับคุณภาพชีวิตคนพิการมากที่สุด รองลงมาคือ การบริการที่ได้รับจากภาครัฐ การเห็นคุณค่าในตนเอง เพศ และสัมพันธภาพในครอบครัวตามลำดับส่วนอายุ และสถานภาพสมรส มีอิทธิพลทางลบกับคุณภาพชีวิตคนพิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) และจากการวิจัยนี้ พบว่า ระดับการศึกษา รายได้ และระยะเวลาพิการ มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตคนพิการ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองสำคัญที่สุด รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในเครือข่ายคนพิการ สัมพันธภาพในครอบครัว การบริการที่ได้รับจากภาครัฐ เพศ อายุ และสถานภาพสมรส ตามลำดับ นอกจากนี้ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านรายได้ การศึกษา และระยะเวลาพิการ ไม่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการ

สรุปผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของคนพิการในเขตเทศบาลนครภูเก็ตต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ผลการศึกษาพบว่า คนพิการรับรู้และเข้าใจในเรื่องเบี้ยคนพิการมากที่สุด โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.96 รองลงมาคือ มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือชมรม โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.79 .การยอมรับและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.51 .ด้านดำรงชีวิตประจำวัน เช่น การทำกิจวัตรประจำวัน การดำรงชีวิตร่วมกับครอบครัว โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.44 .สมาชิกในครอบครัวได้รับการฝึกการดูแลคนพิการ โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.42 การใช้ภาษามือ โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.36 ด้านสังคม เช่น การมีส่วนร่วมหรือการทำกิจกรรมในชุมชน โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.25 .ด้านสติปัญญา เช่น การเรียนรู้ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ในสถาบัน หรือแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.19 การศึกษาโดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.06 ข้อมูลข่าวสารเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยีสารสนเทศ และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการสื่อสาร โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 4.02 และที่รับรู้และเข้าใจน้อยที่สุด คือ เรื่อง ผู้ดูแลคนพิการ ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของผู้ดูแลคนพิการ โดยมีระดับคะแนนอยู่ที่ 2.93

ผลการวิจัยที่ได้จากวัตถุประสงค์ทั้งสองข้อสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และจัดระเบียบการบริหารจัดการการทำงานของคนพิการในจังหวัดภูเก็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ควรมีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการขึ้นทะเบียนของคนพิการ ไปเผยแพร่ให้กับคนพิการ ผู้ที่มีความสนใจได้ศึกษา และเรียนรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการขึ้นทะเบียนของคนพิการในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

บรรณานุกรม

- กรมการจัดหางาน. (2560). กฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว. สืบค้น 27 ตุลาคม 2561, จาก <https://www.doe.go.th/prd/alien/law/param/site/152/cat/102/sub/0/pull/category/view/list-label>
- กรมการจัดหางาน. (2561). สถานการณ์แรงงานต่างด้าว. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว.
- กระทรวงแรงงาน. (2561). สถิติผู้ประกอบการที่จ้างแรงงานต่างด้าวในจังหวัดภูเก็ต. ภูเก็ต: สำนักงานจัดหางานจังหวัดภูเก็ต.
- กระทรวงแรงงาน. (2561). สถิติแรงงานต่างด้าวในจังหวัดภูเก็ต. ภูเก็ต: สำนักงานจัดหางานจังหวัดภูเก็ต.
- กระทรวงแรงงาน. (2561). แนวทางในการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2561. สืบค้น 25 ตุลาคม 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/f45ff7d848ca050d0029a94317d5a0f1.pdf
- กระทรวงแรงงาน. (2561). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคนต่างด้าว. สืบค้น 25 ตุลาคม 2561, จาก http://www.mol.go.th/academician/basic_alien
- กานต์มณี ไวยครุฑ. (2557). แนวทางการพัฒนาระบบการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวชาวกัมพูชาในเขตพื้นที่ จังหวัดสระแก้ว. วารสารบัณฑิตศึกษา ปีที่ 11 ฉบับที่ 53 เมษายน-มิถุนายน 2557, 179-186.
- เกียรติกดิ์ ผ่องโสภา. (2544). ปัญหากฎหมายในการควบคุมและผลักดันแรงงานต่างด้าวไร้ฝีมือผิดกฎหมายกับการประกอบธุรกิจ : ศึกษากรณีการทำธุรกิจในจังหวัดติดกับชายแดน. (ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชยชาติ ชูพันธ์. (2551). แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานจัดระบบแรงงานต่างด้าวภาคอุตสาหกรรมในเขตพื้นที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- ณภัทร นิ่มสอาด. (2556). ปัญหาในการควบคุมแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย: ศึกษากรณีมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551. (ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทรรศนะ นิยมประเสริฐผล. (2543). ผลกระทบทางสังคมของนโยบายจัดระบบ เพื่อควบคุมการทำงานของแรงงานต่างชาติดังกล่าว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นาวิณ เจริญพร. (2548). ผลการใช้นโยบายจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวในกิจการประมงทะเล จังหวัดระยอง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปฏิพัทธ์ ปทุมมณี และจุฑาทิพ คล้ายทับทิม. (2560). ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อการขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา. วารสารวิจัยราไพพรรณี ปีที่ 11 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน - ธันวาคม 2560, 69-73.
- ปรายฟ้า สิริวิชชา. (2546). ประสิทธิภาพของการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวในเขตจังหวัดสมุทรปราการ. (วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต). สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ภัทรรุช เภอแผละ. (2552). แนวทางการพัฒนากระบวนการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองสัญชาติพม่า ลาว และกัมพูชาของสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ยงยุทธ แฉล้มวงษ์, สุปราณี เขยชม. (2550). การอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์กับกลุ่มชนตามแนวชายแดนและแรงงานต่างด้าว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- วรรษญา เผือกเดช, พูลฉัตร วิชัยดิษฐ, และสนชัย ใจเย็น. (2558). ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์พ.ศ.2518 ของแรงงานไทยในภาคอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป: กรณีศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2558), 1-15.

วรินทร์ญา เมธีรัตนพิพัฒน์. (2555). ปัญหาการขอใบอนุญาตทำงาน และทำงานนอกพื้นที่ของแรงงานต่างด้าวในอำเภอสนทวาย จังหวัด เชียงใหม่ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2560). พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2560. สืบค้น 25 ตุลาคม 2561, จาก <http://web.krisdika.go.th/lawChar.jsp>

สำนักงานจังหวัดภูเก็ต (2561). แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต 4 ปี (พ.ศ.2561-2564). สืบค้น 27 ตุลาคม 2561, จาก <http://www.phuket.go.th/webpk/contents.php?str=plan>

สำนักงานเทศบาลนครภูเก็ต. (2561). แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.2561-2564). สืบค้น 9 พฤศจิกายน 2561, จาก http://www.phuketcity.go.th/files/com_develop/2017-02/20170228_ienonehv.pdf

สุดาศิริ วัฒนวงศ์. (2555). กฎหมายการทำงานของคนต่างด้าว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ.

สุภาพร พิมพ์ลิขิต. (2554). ความคิดเห็นของประชาชนต่อผลกระทบของแรงงานต่างด้าวในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร. (ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.